

ÉVKÖZI 10. VASÁRNAP**C év**

1– 4 oldal

Olv.: 1Kir 17,17-24 – Gal 1,11-19 – Lk 7,11-17

A naimi ifjú

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket!

A mai vasárnap üzenete: ***Isten meglátogatta az ő népét!***

A Krisztus előtti világ az istenek után áhítozott, az istenekkel akart találkozni. A krisztusi világ ezt az örömhírt hozza közel hozzánk: Isten az, aki meglátogat bennünket!

***Isten az, aki kifejezi, hogy hozzá tartozunk!
A kérdés csak az, hogy tudunk-e ezzel élni?***

Újra meg újra tapasztaljuk, hogy ez a lehetőségünk mintha elveszne a mi kezünk között. Kérjük Isten kegyelmét, hogy el ne vétsük a találkozást Vele!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Újdonság, amit hallottunk! Nem az ember keresi az Istent, nem az ember szül különböző gondolatokat, tervez, hogy Isten közelébe kerüljön, hanem ***az Isten meglátogatta az ő népét!*** A mai nap üzenetét erre az igazságra hivatkozva így tudnám egyetlen mondatban megfogalmazni:***A kereszténység újdonsága: Mindenestől Istenhez tartozunk!***Nekünk valamiképpen össze kell csendesíteni
lelkünkben ezeket a gondolatokat:
Mit jelent az, hogy Isten meglátogatja az ő népét!
Mi mindenestől Hozzá tartozunk!***Miképpen szolgálja életünk az életet!***Tegnap egy könyvbemutatón voltam, ahol Jókai Anna felolvasta egyik versét is, amely ebben a könyvben található. Annak egyetlen mondata visszhangzott szívemben: „***Az égben születés történik!***” Az ég és a föld összetartozik! Minden azért történik ebben a világban, hogy égben és földön születési lázzal találkozzunk, mert az Isten szívében az élet rejtőzködik. Isten azt akarja, hogy az élet megszülessen a földön!Amikor azt az igazságot halljuk,
hogy mi emberek mindenestől Istenhez tartozunk,
akkor ezt a kapcsolatot elsősorban azzal mérhetjük:
miképpen szolgálja életünk, - ha már megszülettünk – az életet!

Találkozásokról hallunk az evangéliumi történetekben. Mai alkalommal három találkozásról van szó. Illés próféta az özvegyasszonnyal találkozik, aki fia számára kér életet. Pál apostol, aki a Galatáknak írja levelét, a damaszkuszi úton Jézussal találkozik. A keresztény üldözőből

Krisztus követe lesz. Jézus mindenkivel találkozik, akivel útja során közel kerül. Azt hallottuk a mai evangéliumban, hogy egy özvegyasszony fájdalma érinti meg Szívét, aki elveszíti egyetlen fiát. Jézus úgy cselekszik, ahogy az az Isten, aki meglátogatja népét!

A találkozás a lélek legmélyebb rejtekében történik!

A szentírás magyarázók sokat foglalkoznak azzal a kérdéssel, hogy akikkel ilyen nagy dolgok történnek, - mint Illés esetében ezzel az életre kelt fiúval, vagy ennek az özvegyasszonynak föltámasztott fiával - azoknak az embereknek általában semmit se tudunk az előéletéről. Számítatlan ilyen nagy találkozás volt Jézusnak. Az esetek többségében arról sem tudunk semmit, hogy az életük hogyan folytatódik. Érdekes szempont, amire a szentírásmagyarázók felfigyeltek. A magyarázat erre az:

a találkozás nem egy látványos esemény!

Egy ilyen találkozás, mint amilyen Illés találkozása volt, vagy amilyen Jézus találkozása volt ezzel a fiattal, a mai világban sztori lenne. Erről harsognának a hírközlő eszközök, mert valóban megdöbbentő, látványos. Vajon mennyi üzenete lenne ezeknek egy látványos körítés esetén? Ebben a nagyon látványos világban hány ember talál rá az üzenet lényegére? Félő, hogy a látvány, a keret, a dramaturgia eltakarja a lényeget!

A szentírás magyarázók azt mondják,
azért nem tudunk ezekről a szereplőkről sokat,
mert a találkozás a lélek legmélyebb rejtekében történik!
Jókai Anna sorára utalva: ha születési lázról van szó, akkor
az embernek nagyon mélyre kell mennie, mert ez titok!

Az igazi találkozásban a szeretet jelenik meg!

A kereszténység újdonsága az, hogy mindenestől Istenhez tartozunk! Gondolkodjunk el ezen, - ebben a mély rétegben - hogy *ez mit is jelent?* Lehet ilyent mondani: Istenhez tartozunk! És? Amikor az ember rácsodálkozik arra, hogy valami olyan történik vele, ami nem szokványos, akkor Istent emlegeti! Rendkívüli eseményre gondol!

A teológia azt mondja: meglátogatott Isten a szeretetével!
Az ember rácsodálkozik a vele történt eseményekben arra,
***hogy Isten szeretete jelent meg az életében,
mert nincs rá magyarázat, nincs más magyarázat!***

Ilyenkor emlegeti az ember Isten szeretetét, ha hívő! Ha nem hívő, akkor a sorsra gondol, talán mondja is. Véletlent emleget, rendkívülit mond. Amikor az ember odafigyel Isten szeretetére, akkor szükségképpen megfogalmazza a kérdését is: mit tegyek, mert a szeretetre válaszolni kell! Mit tegyek?

***A találkozás ezt jelenti: megérint a szeretet!
Egyébként nincs találkozás!***

Ha nem a szeretet érinti meg az embert, az nem találkozás. Akkor összesodródunk, egymás közelébe jutottunk. Az igazi találkozásban a szeretet jelenik meg!

***Ami azt jelenti, hogy az ember rádöbben arra, hogy ő valakinek fontos!
Ebben az esetben az ember azt kérdezi: Mit kell most tennem? Mi a dolgom?***

Ha az ember ezekben az esetekben az Istenre mer gondolni, akkor egyrészt visszatekint, másrészt előrenéz!

Az ember visszatekint!

Ezekben a találkozásokban elkezd az ember ezzel a kérdéssel foglalkozni: Nem véletlenül vagyok! Nem véletlenül élek! Sokan foglalkoznak ezzel? Mennyi lelki finomsággal találkozunk, amikor emberek ezt a kérdést feszegetik:

Nem véletlenül élek! Miért éppen én élek?

Ha az ember erre a területre merészkedik,
akkor talán az is fölmerül benne,
hogyan az Isten terveiben valamiképpen mindig is léteztem!

Az egyházatyák, a nagy gondolkodók mind mondják ezt! Csak hát mi, akik annyira e világba gyökerezünk bele, mintha ezektől teljesen elrugaszkodnánk.

***Ha az ember az igazi szeretettel találkozik,
akkor ezek a kérdések fölmerülnek benne:***

Miért vagyok? Mióta vagyok?

Csak attól fogva, hogy erre a földre megérkeztem?

Az ember előretekint!

Az ember, amikor ezzel a titokkal találkozik, akkor előre is tekint. Mi a dolgom? Mit kell tennem? Istennek mi a terve velem? Sokan foglalkoznak ezzel, vagy teljes egészében belemerültünk a napi dolgainkba, a napi teendőinkbe, az e világi programjainkba, céljainkba? Amikor az ember ezt kérdezi, hogy mit kell tennem, akkor nem azzal foglalkozik, hogy holnap reggel, amikor fölkelek, akkor hogyan kell elindítani a gyereket az iskolába. Mi mindent kell összerendezni magamban, hogy a munkahelyemen meg tudjam mindazt cselekedni, amit rám bízna. Ezek a napi dolgaink. Ezek az e világi feladataink.

Mit kell tennem - ez egy másik régió!
Mit kell tennie az embernek?
Amikor azt mondjuk,
hogyan az ember egész valójával az Istenhez tartozik,
akkor azzal kell foglalkozni,
hogyan ha én Istenhez tartozom, akkor mi a tennivalóm?

Pár hónappal ez előtt nagyon sokat foglalkoztam ezzel a kérdéssel, amikor a hit lényegét igyekeztem magam számára megfogalmazni. Erre a megállapításra jutottam:

A hit az ember merész alázata!

Mit kell tennem?

***Ez csak abban az esetben válaszolható meg,
ha az ember alázatossá válik!***

Aki nem jut el az alázatosságra, az nem tud semmit se tenni a világért és a másik emberért!

Mi az alázat? Az ember az Istenhez méri magát!
Ebben az esetben a meztelen igazság az,
hogyan az Isten nagy, hatalmas, mindenható, én meg egy gyenge ember vagyok!

Aki nem vállalja ezt a méredzkeést, annak Isten előtt, Isten felől nézve nincs értékelhető cselekedete ezen a földön. Amikor azt mondom, hogy a hit az ember merész alázata, akkor ez azt jelenti, hogy annak ellenére, hogy én ilyen kicsiny vagyok, Isten meg olyan hatalmas, ha ez az Isten meglátogat engem, ha én ehhez az Istenhez tartozom, akkor vele erős vagyok!

***Ha Istennel szövetezem, akkor - mint alázatos ember -
Isten erejében felvérteződve a másik ember életét tudom szolgálni!
Ez a jövő!***

***Aki Istennel találkozik, az ő szeretetével, az a jövőjét ebből a szempontból tervezi!
Ennek a mai világnak, amelyben élünk, a nagy kérdése itt van!***

Az ember eljut-e odáig,
hogy Isten nagy ajándéka, hogy megszülethettünk?
Az ember eljut-e odáig,
hogy Istenhez tartozunk és ha vele valóban összetartozunk,
akkor nem kell egymástól félnünk?
Akkor nem kell tőlem féltetni a másik embert!
Egyébként az ember farkasa a másiknak.

A kereszténység nagy újdonsága!

Az ember ebben az értelemben mindenestől Istenhez tartozik! A találkozások ebből a szempontból fontosak! A Biblia ezért nem foglalkozik azzal, hogy ki honnan jött. Jézus ezért nem kérdezi soha senkitől, hogy messziről, vagy közelről érkezett és milyen terhekkal. Egyszerűen megajándékozza szeretetével! Ha az ember ezt felismeri, akkor magától értetődően egy új útja lesz!

***Ez az új út azt jelenti,
hogy Istennel szövetezve a szeretetével ajándékozza meg mindazokat,
akikkel találkozik!***

Ez a világ egyetlen jövője! Nincs más!

Az a baj, hogy mi, még hívő emberek is sok mindennel foglalkozunk. Megtanulunk imádkozni, jó esetben eljövünk vasárnap a szentmisére. Egyre kevesebben, innen is szépen, lassan kikopnak az emberek, de sajnós a többi templomokból is. Mindezekkel együtt arra vágyakozunk, hogy jobb legyen holnap. Hát hogyan? Mire föl? Ki menti meg a gögös embertől a másik embert? Ki menti meg az önző embertől a másik embert?

***Az embert csak az Isten mentheti meg!
Egymást csak az Istenben tudjuk elfogadni,
csak az Istenben tudjuk szeretetünkkel megajándékozni, az életét szolgálni!***

Azt kívánom mindenkinek, hogy gondolkodjunk el ezen. Ez a szentmise is segítsen bennünket abban, hogy találkozhassunk Istennel, mert ez az egyetlen fogódzópontunk a világban! Minden más ebből származik!

Kívánok jó találkozást mindenkinek!

+ A M E N +